

DEN KLOKE DATTERA

Det var en gang en fattig fjellbonde i Nepal som hadde fire sønner og ei datter. Dattera Sumnima hadde giftet seg og flyttet hjemmefra slik skikken var. Sønnene bodde sammen med konene sine i huset til faren, men ingen tok seg særlig godt av den gamle mannen.

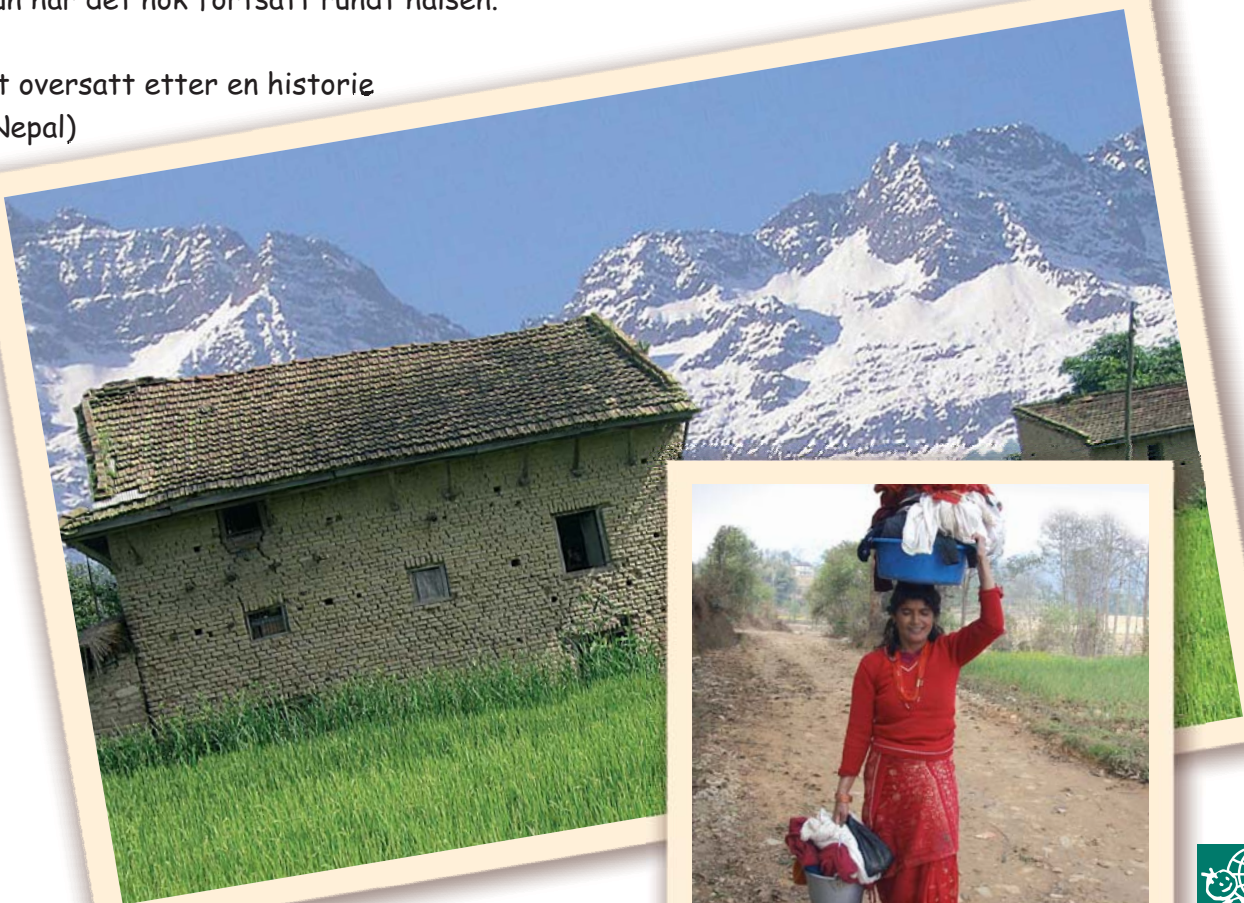
En dag kom Sumnima hjem på besøk og spurte faren om han ble stelt godt med. - Jeg har blitt gammel, og ingen vil stelle for meg, svarte faren. - Hvis noen gjør noe for meg, forventer de å få noe av meg, og jeg har ikke mye å gi lenger, sa han sørgmodig. Da dattera hørte dette, sa hun: - Far, jeg er selv fattig og kan ikke komme den lange reisen fra Katmandu og hit til fjellene så ofte. Regelen er jo slik at vi døtre skal flytte hjemmefra, men jeg skal fortelle deg hva du skal gjøre. Hun ga gullkjedet hun hadde rundt halsen sin til faren. - Dette kan du gi meg tilbake seinere, men nå skal du si til de voksne i huset at den som steller pent med deg, skal få arve smykket, sa hun.

Da svigerdøtrene så det flotte smykket, spurte de hva den gamle skulle med det? - Jeg skal gi det til den som steller pent med meg, sa han. Etter det fikk han god pleie og godt stell, for alle ville arve gullkjedet.

En dag ble den gamle mannen syk og visste at han ikke hadde mange dager igjen å leve. Da gjemte han smykket under vedstabelen på gårdsplassen. Da Sumnima kom for å besøke faren, var han død, og hun spurte om han ikke hadde lagt igjen noen beskjed til henne? - Huffameg, sa svigerdøtrene. - Vi skjønner ikke noe etter måneder med slit og stell for den gamle gubben. Arvesmykket er borte, og det eneste den gamle mannen sa før han døde var at du skulle vite at veden på gårdsplassen var den aller fineste... hørt på tull og tøys om bare en stabel med ved!

Men Sumnima smilte og forsto. Bak vedstabelen fant hun gullkjedet sitt, og hun har det nok fortsatt rundt halsen.

(fritt oversatt etter en historie fra Nepal)

EN FORTELLING OM YETI

Mange tror at Yeti er etterkommer etter en gruppe mennesker som for lenge, lenge siden måtte flykte fra hjemstedet sitt nede ved foten av de store fjellene I Himalaya. For å komme unna fiender som de sloss og kranglet med, forlot de landsbyene sine og klatret oppover i fjellene, helt til de var så høyt at ingen ville komme og lete etter dem. Der kunne de føle seg trygge og der kunne de bo. De vokste seg store og sterke og glemte aldri å passe seg for menneskene ved foten av fjellet. Kanskje bodde de der i tusen år, kanskje enda lenger.

Det gikk så mange år langt opp i de kalde fjellene at de som rømte og barna og barnebarna deres mistet alle klærne sine og fikk langt hår over hele kroppen til beskyttelse mot vær og vind. Derfor ligner Yeti på en stor ape.

Yeti samler kvister, bær og røtter og lager seg hele tiden nye steder for å hvile og spise. Hvem vet, i dag sitter kanskje Yeti på hvilestedet sitt og kikker opp mot sola.

- Det er en ganske fin og trygg dag, tenker Yeti og gumler og spiser.
- Ikke som den dagen da jeg møtte noen nede ved fjellbekken...

Det var en varm dag, og Yeti ville ned til bekken for å drikke og avkjøle seg.

Ved fjellbekken så Yeti et dyr som også sto oppreist ute i vannet. Dyret så nesten ut som en liten ape, men hadde tøy rundt seg fordi det manglet hår, bortsett fra helt på toppen.

Yeti visste det ikke, men dyret var et menneske som også var tørst.

Mennesket ble skremt, tok opp en stein fra bekken og kastet den med full kraft mot Yeti.

Steinen traff midt i brystet, og det gjorde veldig vondt. Derfor ble Yeti redd og sint, brølte som en løve, rykket opp et lite tre for å ha å støtte seg til og kom seg i full fart oppover mot fjellene igjen. Siden den gang har Yeti funnet hvileplasser enda lengre opp i Himalayafjellene og er forsiktigere enn før med å gå ned til fjellbekken for å drikke.

Flere mennesker har sett spor etter Yeti, og noen har også funnet hvileplasser i snøen, men ingen har kommet nær nok til å kaste stein eller ta bilde.

(Fritt etter flere kilder. Historien fra fjellbekken er omskrevet etter en beskrivelse av kineseren Pong Ke-Shem som hevder å ha møtt Yeti på denne måten på 70-tallet.)

DEN GAMLE MANNEN OG DOKOKURVEN

I en landsby litt øst for Katmandu bodde det en gang en fattig familie som besto av en mann, hans kone, sønnen deres og mannens gamle far. Den gamle var utslitt og avhengig av at familien stelte for ham, og det synes mannen og kona var slitsomt.

Ettersom tida gikk trengte den gamle stadig mer hjelp. Mannen og kona ga ham dårligere mat enn de selv spiste, og de snakket nesten aldri med ham. Derfor delte gutten ofte maten sin med bestefaren mens de satt og snakket sammen om livet før og nå.

Den gamle var skuffet og lei seg for den dårlige behandlingen, men mannen og kona gjentok et gammelt ordtak: - En gammel okse snubler, en gammel mann klager.

Det ble verre og verre, og mannen og kona ble mer og mer utålmodige. Til slutt holdt de ikke ut med den gamle mannen lenger og begynte å planlegge hvordan de skulle bli kvitt ham. Mannen gikk til markedet og kjøpte en doko, en stor flettet kurv av bambus som han skulle bære den gamle i. - Jeg tar ham med til et sted så langt borte at han ikke klarer å komme seg hjem. Hvis jeg plasserer ham under et tre der mange går forbi, vil kanskje noen synes synd på ham og ta seg av ham, sa han til kona.

Hvis naboene spurte etter den gamle mannen, skulle de si at han hadde flyttet til et hellig sted for å hvile resten av livet. Men sønnen hadde hørt planene og ble trist og lei seg. - Hvorfor skal dere kaste bestefar, spurte han. - Nei, nei, svarte mannen og kona. - Vi skal naturligvis ikke kaste ham, vi skal bare flytte ham. Du ser jo selv at ingen her har tid til å stelle for ham.

Utpå kvelden kom mannen hjem med en dokokurv som er en stor kurv til å bære saker og ting i. Da det ble mørkt, løftet han den gamle mannen opp i doko og sa:

- Heretter må du klare deg selv. Vi arbeider så hardt at vi ikke har tid og krefter til deg også.

- Din utakknemlige sønn, utbrøt den gamle forskrekket. - Tenk på alle de årene jeg tok meg av deg da du var liten. Den gang arbeidet vi også hardt, men aldri hardere enn at vi kunne stelle for våre yngste og eldste! Det hjalp ikke, mannen slang dokokurven med den gamle på ryggen.

Sønnen så det hele, og ropte: - Far, ta vare på dokokurven selv om du må kaste bestefar! Mannen ble forundret, stanset og spurte: - Hvorfor det, gutten min?

- Jo fordi jeg kommer til å trenge den når du blir gammel og jeg må arbeide hardt. Da skal jeg kaste deg i den samme kurven, svarte sønnen.

Da ble mannen både skjelve og tankefull. Han greide plutselig ikke å gå et skritt lenger, så han snudde og bar den gamle inn i huset igjen.

Siden den gang har ingen arbeidet hardere der i huset enn at de kan stelle godt for både den yngste og den eldste.

(Fritt etter en fortelling fra Nepal)

PRINS MUKHI OG PRINSESSE SUNKESHARI

I Nepal bodde det en gang en snill konge med sin dronning. Kongen var lei seg fordi de ikke hadde barn og fant en kone til i håp om at hun ville gi ham barn. Dessverre gikk det ikke slik, og kongen ble enda tristere.

En dag kom en fattig tigger til slottet og ba om mat. Den snille kongen ga tiggeren et godt måltid, og som takk ga tiggeren ham to flotte epler og sa: - Gi hver av dine koner et eple i lønn, så vil de snart gi deg en sønn.

Kongen gikk rett til konene sine og ga dem hvert sitt eple. Ikke lenge etter fødte de hver sin sønn.

Den nyeste kona ville bare se sin egen sønn som prins, og i smug la hun den andre nyfødte prinsen i en kurv som hun satte ut på elva. Hun løy for alle og sa at den bortkomne sønnen var så syk og stygg at ingen kunne se ham. Kurven fløt langt nedover før en fisker fikk tak i den og løftet opp den nyfødte gutten. Fiskeren ga ham navnet Mukhi og behandlet ham som sin egen sønn. Mukhi vokste opp og ble en sterk og kjekk gutt som var snill og god mot alle. Sønnen til den nyeste kona vokste opp som eneste barn på slottet og ble en slem prins. Han kastet småfuglenes unger i elva, tente på hestenes haler og var alltid til plage for folk og dyr. Den snille kongen ble alvorlig syk av å se alt det grusomme sønnen gjorde og ville ikke at den slemme prinsen skulle overta tronen etter ham. Kongen hadde en hest som bare tillot kongen selv eller en annen person som var skikket til å være konge å sitte på ryggen sin. Derfor ble det sendt ut bud over hele landet om at den som klarte å ri denne hesten skulle bli den nye kongen. Mange forsøkte, men alle ble slengt av, også den slemme prinsen. En dag kom hesten til landsbyen der Mukhi bodde. Han ville også prøve seg. Hesten forsøkte først å kaste ham av, men uansett hvilke krumspring hesten gjorde, holdt Mukhi seg fast. Til slutt forsto hesten at Mukhi var verdig til å bli konge, og han travet av gårde til slottet med Mukhi på ryggen. Den syke kongen ble glad for å se dem og spurte hvem han var. Mukhi fortalte om sin far, og kongen sendte straks bud på fiskeren som kunne fortelle historien om barnet han hadde funnet i kurven. Kongen hadde i flere år tvilt på at han hadde en sønn som var så syk og stygg at ingen måtte se ham og forlangte å få vite sannheten. Til slutt tilstod hans nyeste kone sin ugjerning og ble utvist fra landet. Mukhi var glad for å møte sin virkelige far, men han var redd for at kongen var for syk til å leve videre. Han hadde hørt om prinsesse Sunkeshari som kunne gjøre folk friske med sine magiske hender. Dermed la Mukhi ut på den lange ferden til slottet der prinsesse Sunkeshari bodde.

Da han hadde reist et stykke, kom han forbi en skogbrann. – Hjelp, hjelp, barna våre dør, ropte en slange og en rotte. Mukhi hoppet inn i flammene og reddet ut alle barna. Rotta og slangen sa at hvis Mukhi noen gang trengte hjelp, måtte han bare tenke hardt på dem så ville de komme.

Da han hadde reist litt lenger, kom Mukhi til en flokk spurver var fanget i et nett. Mukhi hjalp dem fri, og spurvene sa at hvis han noen gang trengte hjelp, måtte han bare tenke hardt på dem så ville de komme.

Da han hadde reist enda litt lenger, møtte Mukhi en mann som strakte ut hånda si, og den rakk og rakk og rakk over den ene dalen etter den andre. Da han trakk hånda tilbake, hadde han plukket en saftig frukt fra et tre langt borte. Mukhi spurte den langarmede mannen om han ville være med og finne prinsesse Sunkeshari, og det ville han.

Da de hadde reist mye lengre, så de en mann med så store ører at han brukte det ene øret som madrass og det andre som dyne. Da det begynte å regne, viftet han bare med det ene øret, og straks forsvant skyene. De spurte mannen med de store ørene om han ville være med og finne prinsesse Sunkeshari, og det ville han gjerne.

Endelig nådde de slottet, og den slemme kongen som var faren til prinsesse Sunkeshari tok imot dem og sa:

- Velkommen til slottet mitt! Hvis du vil gifte deg med datteren min, må du først klare noen oppgaver, ellers vil du dø!

De tre vandringsmennene var sultne, og den langarmede mannen lagde mat mens de andre så seg om i slottet. Da maten var klar, kom en dverg med veldig lange barter inn gjennom vinduet. Han klappet til den langarmede mannen med barten, spiste opp alt og forsvant.

Så var det mannen med de store ørene som skulle lage mat, og den samme dvergen kom inn gjennom vinduet da maten var ferdig. Mannen forsøkte å vifte bort dvergen med de store ørene sine, men dvergen dro til ham med barten sin og spiste opp alt før han forsvant igjen.

Så var det Mukhis tur til å lage mat. Igjen kom dvergen inn gjennom vinduet, men Mukhi trakk fram kniven sin og kuttet dvergens lange bart. Da ble den slemme dvergen redd. – Ikke drep meg, jeg vil hjelpe deg med å løse den første oppgaven kongen gir deg hvis du sparer meg. Han ga Mukhi noen magiske riskorn før han forsvant ut gjennom vinduet. Endelig kunne de tre vennene få seg et måltid mat og var klare for den første oppgaven.

- Du skal så ris om morgenen og høste den samme kveld, sa den slemme kongen og var sikker på at Mukhi ikke kunne klare dette. Men Mukhi sådde de magiske riskornene dvergen hadde gitt ham, og om kvelden kunne han høste flere sekker ris. Kongen ble veldig overrasket over at Mukhi hadde klart den første oppgaven, men var sikker på at den andre oppgaven var uløselig.

- Du skal plante frukttrær fra hele verden i hagen min i løpet av en dag, sa den slemme kongen og trodde dette også var umulig. Men Mukhi fikk hjelp av den langarmede mannen, og snart stod hagen full av frukttrær fra alle verdens hjørner. Da hadde kongen bare en oppgave igjen.

- Du skal telle kornene i denne digre haugen med ris, og det må gjøres før regnet setter inn, sa kongen og så fornøyd på de store, svarte skyene som nærmet seg. Men Mukhis venn hadde ører som kunne vifte vekk skyer, og spurvene hadde lovet å hjelpe til. Da kvelden kom, kunne Mukhi fortelle kongen nøyaktig hvor mange riskorn det var i den store haugen.

Den slemme kongen måtte innse at Mukhi hadde klart oppgavene, men han ville likevel ikke gifte bort datteren sin. Han stengte porten til slottet, og Mukhi lurte på hvordan han skulle klare å komme inn til prinsessen. Da husket han å tenke på rottene. Snart kom det hundrevis av rotter som raskt gravde en tunnel slik at Mukhi kom inn til prinsesse Sunkeshari. Mukhi syntes prinsesse Sunkeshari var den vakreste han hadde sett og ble forelsket med en gang. Han spurte om hun ville gifte seg med ham, og hun svarte ja! Sammen rømte de gjennom tunnelen og startet den lange reisen til den snille kongens slott.

På veien måtte de overnatte. En mann tilbød dem mat og rom, men mannen var den slemme prinsen. Han hadde gitt i maten til Mukhi og kidnappet prinsesse Sunkeshari. Så dro han til farens slott og sa at det var han som hadde giftet seg med prinsessen og dermed fortjente å bli konge. Prinsesse Sunkeshari sa ingen ting fordi den slemme prinsen ville drepe Mukhi hvis hun røpet noe. Hun gikk taus inn til den syke kongen og helbredet ham med hendene sine. Mukhi ble syk av den forgiftede maten, men greide å tenke hardt på slangen som kom og sugde giften ut fra kroppen hans. Heldigvis ble Mukhi frisk igjen og dro raskt etter til farens slott. Kongen forsto at han var blitt lurt og jaget den slemme prinsen ut av landet.

Så levde prins Mukhi, prinsesse Sunkeshari, kongen og dronningen lykkelige alle sine dager.

(Fritt etter et nepalsk sagn)

ELEFANTENE OG MUSENE

Det var en gang en stor og vakker by som lå like ved en innsjø. Byen hadde mange templer og fine hus, men ettersom tiden gikk, ble den liggende i ruiner. Menneskene hadde flyttet og tatt med seg kuene, oksene, hestene og elefantene. Bare musene ble værende. De flyttet inn i husene og templene. Dermed ble det en museby. Raskt var det flere mus enn noen gang. Det var tippoldeforeldre og tanter, brødre og søstre og massevis av baby mus. Alle levde lykkelige sammen.

I en jungel langt vekk fra musebyen bodde det en stor flokk elefanter. Kongen deres hadde digre støttenner og så litt skummel ut, men edel og snill styrte han flokken sin godt og alle elsket ham. De var lykkelige i jungelen helt til en katastrofe rammet dem. Det regnet ikke på flere år og alle elvene og innsjøene tørket ut. De hadde ikke noe å drikke og reiste ut på leting etter vann. En av elefantene rapporterte til kongen at han hadde sett en by i ruiner ved en innsjø. Kongen var henrykt og førte flokken til innsjøen. På veien måtte de igjennom musebyen. De tørste elefantene fortet seg gjennom byen og la ikke merke til at tusenvis av mus ble skadet eller trampet i hjel. En slik grusom katastrofe hadde aldri rammet musene før, og de samlet seg for å vurdere hva de skulle gjøre. Hvordan skulle de forhindre at alle ble trampet i hjel? En klok gammel mus foreslo at de skulle gå til elefantkongen og bønnfalle ham om å bruke en annen vei. Kanskje ville kongen gå med på å hindre flokken i å løpe gjennom byen. Alle musene syntes dette var en god idé og valgte tre mus som skulle snakke for dem.

De tre dro til elefantkongen, bukket dypt og sa: - Deres Majestet, du er stor og mektig. Kanskje er du ikke klar over den grusomme skade som gjøres hver gang flokken din passerer gjennom byen vår. Vi er små og blir knust under føttene deres. Mange tusen av oss har allerede blitt drept og mange flere skadet. Vi frykter at hvis dere passerer gjennom byen vår igjen vil ingen av oss overleve. Derfor har vi kommet for å be om at dere tar en annen vei. Hvis dere gjør det, skal vi alltid være takknemlige og være deres venner. Vi innrømmer at vi er små, men en dag vil vi kanskje være i stand til å hjelpe dere. Kongen ble rørt. - Dere har rett, sa han. - Gå og lev i fred. Jeg skal sørge for at dere ikke lider mer skade.

Mange år senere ønsket hæren i en by i nærheten elefanter til å ri på. De reiste ut for å fange så mange de klarte og kom til jungelen der elefantkongen og flokken hans levde. De gravde dype grøfter og dekket dem med kvister og løv. Elefantkongen og flokken hans så ikke grøftene og mange falt ned i dem. De prøvde hardt å komme seg opp, men klarte det ikke. Mennene i hæren kom tilbake med noen av de tamme elefantene de hadde fra før. Med sterke tau trakk de elefantkongen og de andre som hadde havnet i grøftene opp og bandt dem til store trær. Kongen ble fortvilet da han fikk se at så mange av flokken var tatt til fange sammen med ham. Han ante ikke hvordan de skulle komme seg ut av knipa. Det var da han kom på musene i byen. De hadde jo sagt at de skulle hjelpe...

Elefantkongen ropte på dronningen, som ikke var ikke fanget, og ba henne løpe til musebyen og fortelle hva som hadde skjedd. Musene ble lei seg da de hørte at elefantene var i fare, og tusenvis av dem pilte til stedet der elefantene var bundet fast. Med de skarpe tennene sine gnaget de over de tykke tauene og satte elefantene fri. Det ble stor jubel fra alle kanter. Musene var glad de hadde fått gjort opp for seg. En av dem klatret opp på snabelen til elefantkongen. - Vi er venner, sa han. - Dere var snille mot oss en gang. Nå er vi glade for å kunne hjelpe dere. Så samlet musene og elefantene seg for å feire det gode vennskapet mellom mus og elefanter.

(Fritt etter et eventyr fra India)

MANNEN OG APEKATTENE

Det var en gang en mann som gikk rundt og solgte hatter. På armen hadde han en stor kurv full av hatter og selv hadde han en på hodet. Så var det en gang han hadde gått hele dagen og var sliten og trøtt da kvelden kom. Han satte seg under et stort tre og sovnet.

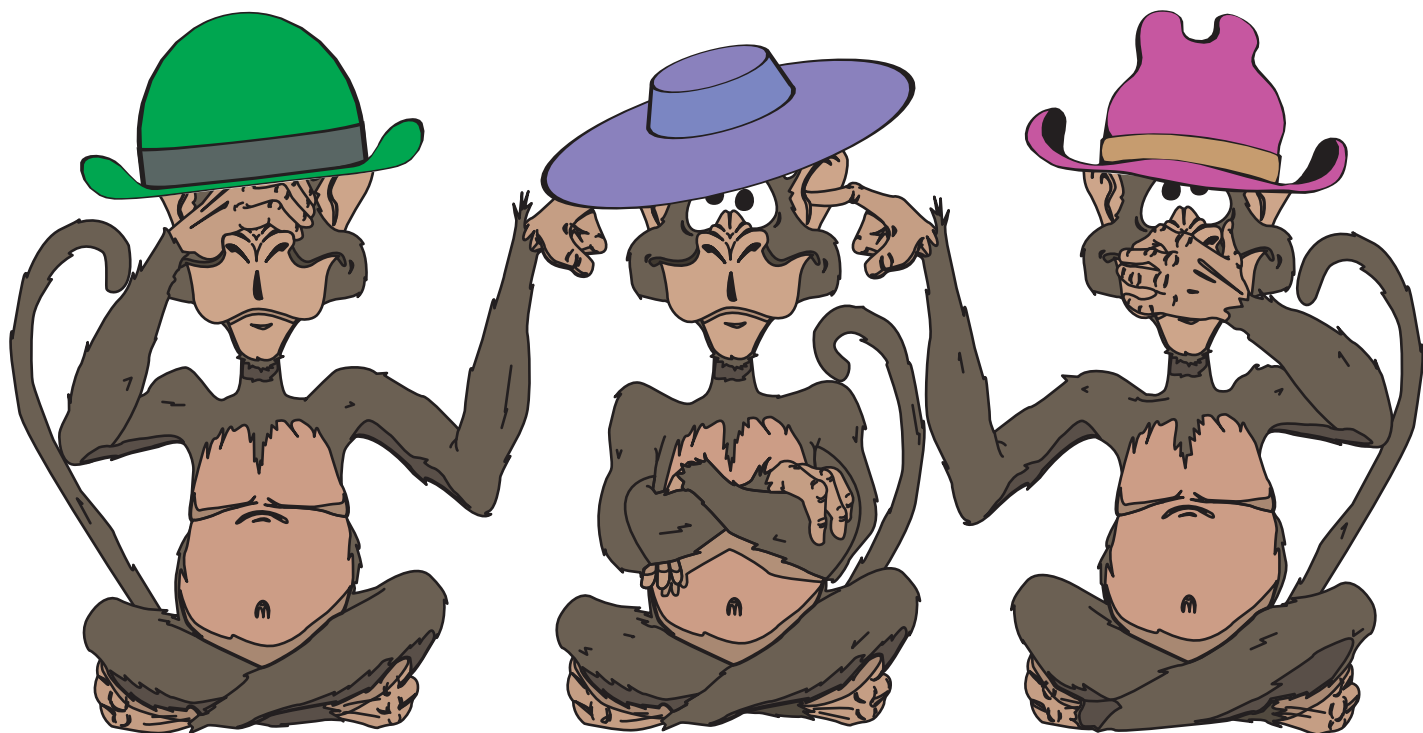
Oppe i treet var det fullt av apekatter. Det morsomste de visste var å gjøre apestreker. Da mannen hadde sovnet, klatret apekattene ned og tok hver sin hatt fra kurven og satte den på hodet. Så klatret de opp i treet igjen.

Etter en stund våknet mannen og oppdaget at kurven som han pleide å ha hattene sine i var helt tom. Den eneste hatten han hadde igjen var den som satt på hodet hans. Mannen skjønnte ingen ting og begynte å lete etter hattene sine, men fant dem ikke.

Da det hadde gått en stund, oppdaget mannen at treet han hadde sovnet under var fullt av apekatter. Alle apekattene hadde hatter på hodet. Mannen lurte fælt på hvordan han skulle få igjen hattene sine. Han ble sint og prøvde å kaste stein på apekattene for å få dem til å gi fra seg hattene, men det nyttet ikke.

Så fikk han en god ide! Mannen visste at apekattene var fæle til å herme. Han tok av seg hatten og kastet den på bakken. Da apekattene fikk se det, fant de ut at de skulle gjøre det samme. Alle apekattene tok av seg hattene sine og kastet dem på bakken. Slik fikk mannen hattene sine tilbake.

(Fritt etter et eventyr fra Sri Lanka)

FIRFISLEN OG LEOPARDEN

For lenge, lenge siden, i de dype, mørke skogene i Sri Lanka, levde mange fugler og dyr. Hver og en hadde sin jobb å gjøre og de kranglet aldri. Ved morgengry kom fuglene ut av redene for å synge for den nye dagen. Kråkene ristet på vingene, og påfuglene slo ut de lange, vakre fjærene sine. Ekornene svinset fra gren til gren på leting etter nøtter. Krokodillene vadet ut av gjørmehullene, strakte seg i solen og lå stille med lukkede øyne. Alle levde fredelig sammen, unntatt én. Leoparden var et ondt dyr som aldri var tilfreds med noe. Han spankulerte frem og tilbake og spredte frykt i hjertene til alle de andre dyrene og erklærte seg selv for "skogens konge". Han knurret og viste de lange, spisse tennene hver gang han var sulten. Og det var ofte...

Som "skogens konge" begynte leoparden å utfordre de andre dyrene til kamp, noe som ofte endte med at han slukte motstanderen sin. Dyrene løp og gjemte seg så snart de så leoparden komme lusken og fuglene sluttet å synge. Hver dag mistet skogen ett av dyrene sine, mens leoparden ble fetere og fetere. Det var mye gråt og sorg i skogen.

En dag gikk ryktet om at det var det snart var firfislens tur til å møte leoparden. Da firfislen hørte den skrekkelige nyheten, begynte han å skjelve av frykt. Han hadde bare ben i den lange, magre kroppen sin. Han var så radmager at bjørnen pleide å bruke halen hans som tannpirker! Hvilken sjanse hadde han mot den mektige "skogens konge"? Akk og ve! Vennene prøvde forgjeves å trøste ham. Jo mer de prøvde, jo høyere og sårere ble klageropene hans. Natten før kampen sov han ikke i det hele tatt. Da dagen opprant, fant vennene ham vandrende under noen busker, halvt i søvne, halvt våken.

Den sultne leoparden satt utålmodig under et tre og ventet på byttet sitt. Plutselig så han noe som beveget seg. Det var så lite og tynt at leoparden knapt kunne tro sine egne øyne! Firfirslen lukket øynene, tok et dypt åndedrag og ventet på at leoparden skulle kaste seg over ham. Men ingenting skjedde. Etter noen endeløse sekunder glippet firfislen litt på det ene øyet og kikket på leoparden som oppgitt utbrøt: - Du har jo ikke noe kjøtt på deg i det hele tatt. Jeg må spise hundre slike som deg for å bli mett. Leoparden pirket bort i firfislen med de tykke potene sine. - Au, du stikker meg! snerret han. - Du er for tynn. Forsvinn herfra, og kom tilbake om en uke med mer kjøtt på kroppen!

Den stakkars firfirslen visste ikke om han skulle le eller gråte. Han var fremdeles i live, men hvor lenge ville det vare? Om noen noen dager ville han sikkert ende i leopardens mage. Han måtte tenke ut en måte å redde seg på. Plutselig fikk han en god ide! Han løp til det nærmeste gjørmehullet, hoppet uti og rullet seg til hele kroppen var dekket med et tykt sølelag. Så lot han solen tørke den sølete kroppen. Enda en gang hoppet han ut i sølehullet, og igjen tørket han seg i solen. Slik holdt han på hele dagen og de neste syv dagene.

Da kampen mellom leoparden og firfislen skulle foregå, var alle var sikre på at leoparden ville vinne. De hadde ikke sett firfislen på lenge og begynte å lure på om han allerede var død av skrekk. Leoparden gikk frem og tilbake og ventet utålmodig. Plutselig hørte de rasling av blader, og noe stort, brunt og tungt beveget seg sakte mot leoparden. Ingen kunne ikke tro sine egne øyne! Firfislen hadde blitt kjempestor! Leoparden ble usikker. Dette kunne vel ikke være det vesle dyret han hadde sett for en uke siden? - Så fet du har blitt! sa leoparden forundret mens han betraktet den runde ballen som nå var firfislen. Firfislen sto helt stille. Han var allerede sliten av å bære sin uvanlige, tunge vekt. - Jeg er klar til kamp, min herre, sa han og gikk forsiktig på plass på den ene enden av kampsletta mens han passet på at sølen ikke skulle falle av kroppen. Pinnsvinet og rådyret skulle være dommere og sto på hver sin side for å se om kampen gikk riktig for seg. Papegøyen gjemte en nøtt under vingen sin og ropte ut: - Hasselnøtt eller peanøtt? - Hasselnøtt," ropte leoparden og fikk begynne. Han sprang rett på firfislen mens alle holdt pusten. Litt av sølen på firfislens kropp sprakk og falt på bakken. Så var det firfislens tur. Med stor møyе tok han sats mot leopardens hals og bet til. Leoparden hoppet på firfislen med et brøl, men fikk ikke tak i annet enn søle. Firfislen ble ikke skadet i og fortsatte å kaste seg på leoparden mens han bet til. Slik fortsatte kampen og etterhvert ble leoparden ble trøtt og skadet. Til slutt bønnfalt han pinnsvinet og rådyret om å avbryte kampen. Med dundrende applaus ble firfislen utropt til vinner! Han ristet resten av sølen og de andre dyrene sang og danset mens de bar ham på gullstol og marsjerte gjennom skogen. Alle var lykkelige for at leoparden hadde fått sin straff og ikke kunne påstå at han var skogens konge lenger. Fra nå av levde alle dyrene trygt i skogen.

(Fritt etter et eventyr fra Sri Lanka)

EN TIL HVER, EN TIL HVER...

Barna er med og klappe rytmer samtidig som fortellingen leses.

Det er trommerytmene til skilpaddene og revene som skal brukes. Del barna i to grupper og lær den ene gruppa rytmen til ordene: En til hver. Den andre gruppa skal klappe rytmene til: Vi hopper i elva. Når dere kommer til avsnittet hvor skilpaddene og revene skal møtes til idrettskonkurranse, skal barna være med og klappe rytmene de har lært. Begynn med svak klapping som blir sterkere og sterkere etter hvert før blopp, blopp, blopp høres igjen.

I steinene ved ei stor elv bodde det mange glade og vennlige skilpadder. Greinene fra trærne ved elvebredden hang ut over elva, og skilpaddene brukete ofte greinene som stupebrett når de lekte og moret seg. Om igjen og om igjen klatret de opp og hoppet ut i elva, og hver gang sa det blopp, blopp, blopp. Skilpaddene svømte over og under vann og hadde kameratslige konkurranser om hvem som svømte fortest og lengst. Når de ble slitne, klatret de opp på steinene og slappet av mens sola varmet.

I nærheten av steinene bodde det mange rever. Revene ville gjerne ha skilpadder til middag og forsøkte flere ganger å få tak i dem, men de klarte det ikke. Det eneste revene hørte når de nærmet seg steinene der skilpaddene slappet av, var blopp, blopp, blopp. Dermed var skilpaddene i vannet, og revene stod på land med lang nese!

En dag gikk revene til gamlereven og spurte om råd. Hvordan kan vi klare å få tatt skilpaddene? Vi har forsøkt så mange ganger, men hver gang vi er nesten framme, hører vi bare blopp, blopp, blopp. Gamlereven tenkte seg om før han reiste seg og gikk sakte bortover stien. De andre revene så at gamlereven nærmet seg skilpaddene som lå på en stein og slappet av. Hei, gode naboer, ropte han så vennlig han kunne! - Vi rever vil så gjerne bli venner med dere slik at vi kan ha det gøy og leke sammen.

Skilpaddene diskuterte det gamlereven foreslo og lurte på om han virkelig mente det han sa? Revene hadde jo så langt bare forsøkt å fange skilpaddene for å spise dem til middag. Til slutt ble de enige om å vente noen dager før de ga gamlereven et svar.

I dagene som fulgte kom gamlereven bort til steinene hver dag og gjentok at revene gjerne ville bli venner med skilpaddene. Til slutt sa skilpaddesjefen: - Vi vil gjerne bli venner med dere! Sammen med gamlereven ble de enige om at de skulle ha en felles idrettsdag med konkurranser av mange slag. De ble enige om sted og klokkeslett, og både skilpaddene og revene skulle komme marsjerende til plassen med trommeslagere foran.

Dagen kom og skilpaddene var klare, men på vakt. Vi må være forsiktige, sa skilpaddesjefen. Jeg er fortsatt litt skeptisk til revene, men vi får håpe de har endret seg.

Så hørte de trommene til revene nærme seg. Hør, sa en av skilpaddene. Trommerytmene sier: En til hver, en til hver. La dem komme nærmere, sa skilpaddesjefen. Når de er like ved, hopper vi bare ut i elva. Han ba skilpaddetrommerne spille: Vi hopper i elva, vi hopper i elva.

Fuglene som satt i trærne ble forskrekket da de hørte trommene fra både skilpaddene og revene spille fortere og fortere og hardere og hardere.

De marsjerende revene var sikre på at denne gangen skulle de endelig klare å få seg en deilig skilpaddemiddag. Vi omringer skilpaddene og så slår vi til, sa gamlereven. Tunga hang nesten ut av munnen når han tenkte på det han hadde i vente.

Men akkurat i det revene skulle angripe skilpaddene, hoppet de ut i elva og revene stod som vanlig slukøret igjen på bredden og hørte den verste lyden de kunne tenke seg ....blopp, blopp, blopp.

